



Barcelona, 2 de novembre de 2017

ANY X. núm. **413**

Els colors de la tardor



Fem l'esforç plegats de construir una
societat en pau, justa i solidària

Temps



Temps de Quim Masferrer

Li acaben de comunicar que li queden 90 minuts de vida. Una hora i mitja de la més autèntica i plena llibertat que mai podrà gaudir un ésser humà. La llibertat de passar comptes, de dir de veritat tot el que pensa, de ser sincer per una vegada. La llibertat de saltar-se les normes polítiques, socials i morals. La llibertat de qui no es pot empresonar, ni multar, ni imputar, ni castigar.

Una hora i mitja d'intensa tristesa, de crítica desbocada, d'ironia, de comiats, planys, records, olors, amics, paisatges... que mai més no sentirà. Desitjos insatisfets, tot allò que no ha pogut fer ni podrà fer mai. Un cúmul de ràbia, rancúnia, venjança... la llibertat de riure's del mort, d'ell mateix, i de qui el vetlla, el públic. La tragicomèdia de la vida en 90 minuts. S'obre el teló. Comença el compte enrere.



Avui, 2 de novembre, celebració dels fidels difunts és un dia de memòria, un dia de pregària, un dia d'esperança en la resurrecció i en el triomf de l'amor sobre la mort.

Avui podem trobar un estona per respondre la pregunta que es formula des de la publicitat d'aquesta obra de teatre:

Què faries si et quedessin 90 MINUTS DE VIDA?

Qui són tots els sants i santes

Són, ni més ni menys, aquells que en la Muntanya de les Benaurances van trobar i van renovar, una vegada i una altra, la seva passió per Jesús i el seu carnet d'identitat. Els qui, obrint la finestra del seu cor, van permetre que entrés la llum divina i, Així van agradar totalment a Déu sense oblidar a l'home. Són, aquells germans nostres, que sense fer coses extraordinàries van ser grans per la seva immensa senzillesa; en la foscor, mai es van cansar de cercar al Senyor i en la llum del món, mai ho van deixar perdre.

Qui són tots els Sants?

Són aquells i aquelles que van ser fidels al Senyor sense doblegar-se o agenollar-se als peus d'altres déus. Els qui, en el sofriment, mai es van acovardir i, en l'èxit, no van voler donar l'esquena a l'Evangeli. Els qui, davant la injustícia, eren altaveu dels qui no tenien veu, o els qui, davant la pobresa, sabien sembrar a Déu com a riquesa.

Qui són tots els Sants?

Tal vegada els qui, sense fer molt soroll, van realitzar un be immens en tants homes i tantes dones del món. Aquells que, en la solitud, van acompanyar amb hores sense terme. Els qui, obligats a renunciar a la seva fe, van preferir el martiri. Els qui, emmudits per molts interessos, mai van callar. Els qui, pressionats per l'hostilitat, només van predicar la pau.

Qui són tots els Sants?

Són els qui, lluny de deixar-se seduir per la xerrameca barata, es van deixar portar per la Paraula de Jesús. Són els qui, temptats pels mil sabors de la terra no van voler mai apartar-se de l'aliment del cel: l'Eucaristia. Són els qui, perseguits per proclamar la veritat, van ser forts fins a l'últim instant de les seves vides. Són els qui, a més d'estimar amb passió la creació, mai van oblidar que, Algú, era el seu Creador.

Qui són tots els Sants?

Són els qui van lluitar per un món diferent, guiats per l'estel de la fe i il·luminats per l'Esperit Sant. Els qui van esperar i van somiar amb Déu com recompensa final. Els qui, sense ser entesos ni compresos, han estat rebuts amb una abraçada gratificant en el cel. Els qui, amb la seva vida i en la seva vida, per la seva vida i des de la seva vida, van voler i van gaudir portant a Déu fins al més profund de la seva existència.

Aquests són i aquestes els nostres sants i santes.



Morir para vivir más y mejor

El sentido de la vida depende del sentido que le demos a la muerte. Si la muerte es vista como simple negación de la vida y como tragedia biológica, entonces vale lo que ya decía san Pablo: «comamos y bebamos, que mañana moriremos». Pero hay culturas que le han dado un sentido más alto: la muerte es la oportunidad de construir el propio destino y de plasmar el mundo a nuestro alrededor en consonancia con un proyecto civilizatorio.

El cristianismo, a su vez, propone su representación de la muerte. No como contraria a la vida, sino como una invención inteligente de la vida para poder dar una zambullida radical en la Fuente de toda vida.

La muerte no sería un fin-término sino un fin-meta alcanzada, un peregrinar rumbo al Gran Útero paternal y maternal que al final nos acogerá definitivamente.

Dentro del cristianismo, con referencia a la muerte se ha desarrollado una tradición de gran significación y con sentido de fiesta. Se trata de la tradición franciscana. Francisco de Asís consiguió una reconciliación completa con todas las cosas, con las profundidades más oscuras de nuestra vida y con sus dimensiones más luminosas. Cantaba a la muerte como a una hermana. No como una bruja que viene a arrebatarnos la vida sino como hermana que nos introduce en el reino de la plena libertad. Murió cantando salmos y cantigas de amor de Provenza.



Todos los franciscanos guardan esta herencia sagrada en la forma como celebran la muerte de los cofrades miembros de la comunidad. A mí, que sigo siendo cofrade en espíritu, me tocó vivenciarlo innumerables veces. Es simplemente conmovedor: una pequeña anticipación del nuevo cielo y de la Nueva Tierra dentro de este ya cansado planeta. Al aproximarse la muerte del cofrade, toda la comunidad se reúne alrededor de su lecho. Se recitan salmos y oraciones que infundan confianza al moribundo para el Gran Encuentro. El día que muere, por la noche, se hace una fiesta llamada «recreación». Allí hay confraternización, comida, bebida, comentarios sobre la saga personal del cofrade fallecido y varios tipos de juegos. Al día siguiente se hace el entierro. Y por la noche nueva «recreación festiva». ¿Qué se esconde detrás de este rito de paso?

Se esconde la creencia de que la muerte es el “vere dies natalis”, una verdadera Navidad de la persona, el momento en que logra nacer definitivamente. Como aún no estamos terminados, aunque estemos enteros, vamos naciendo cada día, poco a poco, hasta acabar de nacer. Y eso es lo que ocurre en la muerte, que no es la consumación de la vida, sino su cuna. ¿Quién puede entristecerse con el nacimiento de la vida? Es Navidad y Pascua, magnificación de la vida mortal que, a partir de la muerte, se hace eterna. Por lo tanto hay buenos motivos para festejar y celebrar.

El efecto de esta comprensión es la desdramatización de la muerte y la jovialidad de la vida. La vida no fue creada para terminar en la muerte, sino para transformarse a través de la muerte. Ésta representa el momento alquímico de paso para un orden distinto de realidad, donde la vida puede continuar su trayectoria de expresión de las infinitas posibilidades que contiene, hasta la de poder fundirse con la Realidad Suprema.

Así que podemos decir: no vivimos para morir; morimos para vivir más. O todavía mejor: para permitir la resurrección de la carne que es la revolución dentro de la evolución.

Leonardo Boff

**DISCURSO DEL SANTO PADRE FRANCISCO
A LOS PARTICIPANTES EN UN CONGRESO SOBRE
"LA DIGNIDAD DEL MENOR EN EL MUNDO DIGITAL"**

Sala Clementina
Viernes 6 de octubre 2017

Señores Cardenales,
Señor Presidente del Senado, Señora Ministra,
Señores Obispos, Rector Magnífico,
Señores Embajadores, distinguidas Autoridades, Profesores,
Señoras y Señores:

Quiero agradecer al Rector de la Universidad Gregoriana, P. Nuno da Silva Gonçalves, y a la representante de los jóvenes por sus corteses e interesantes palabras de introducción a nuestro encuentro. Les doy las gracias a todos por su presencia aquí esta mañana, por haberme comunicado los resultados de vuestro trabajo y vuestro compromiso de afrontar juntos, por el bien de los niños de todo el mundo, un nuevo y grave problema, característico de nuestro tiempo. Un problema que no había sido todavía estudiado y discutido



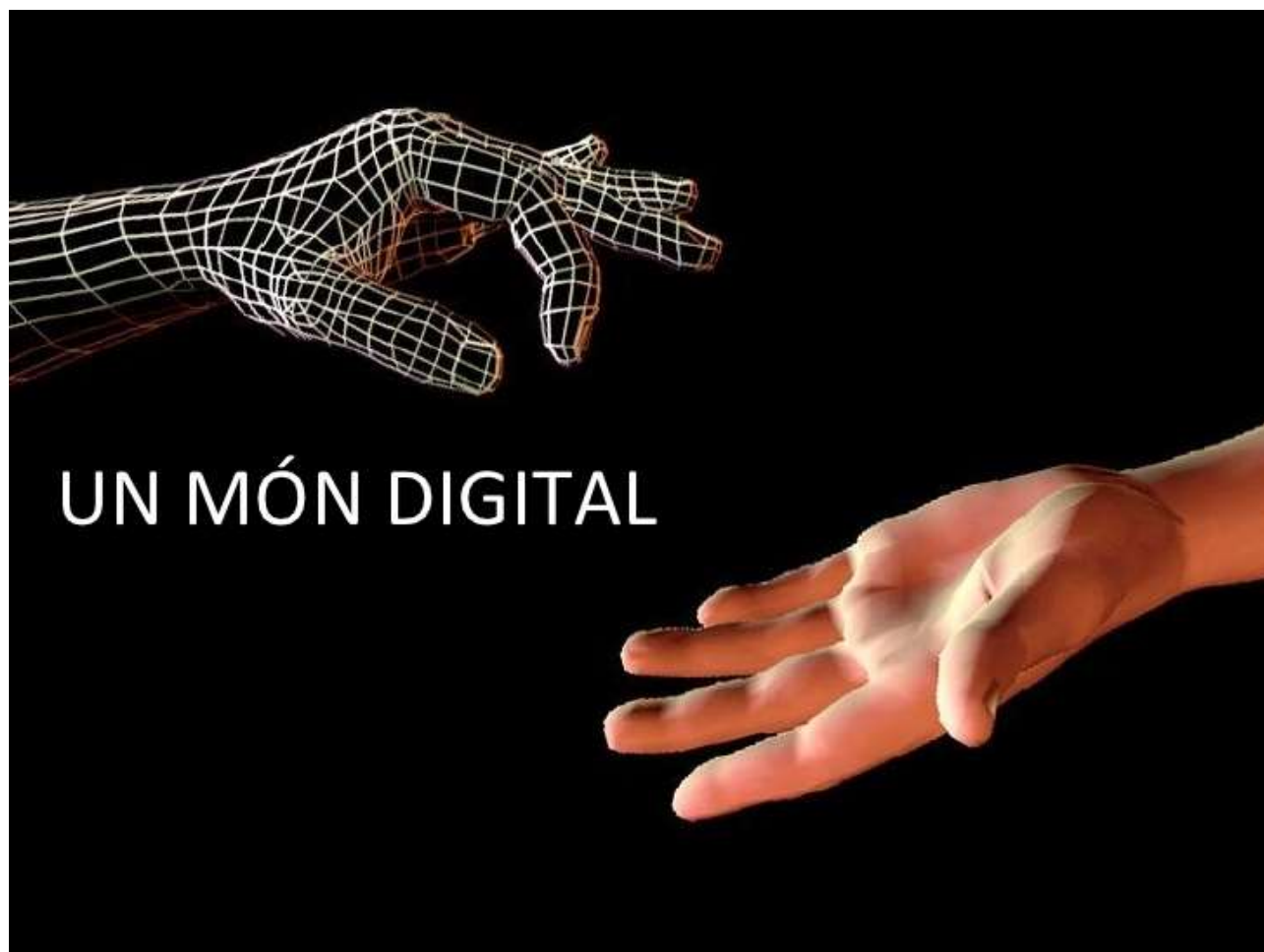
colegialmente, con la aportación de tantas personas especializadas y figuras con responsabilidades diferentes, como lo habéis hecho en estos días: el problema de la protección eficaz de la dignidad de los menores en el mundo digital.

El reconocimiento y la defensa de la dignidad de la persona humana es el principio y el fundamento de todo orden social y político legítimo, y la Iglesia ha reconocido la Declaración Universal de los Derechos

del Hombre (1948) como «una piedra miliar en el camino del progreso moral de la humanidad» (cf. Discursos de Juan Pablo II en la ONU, 1979 y 1995). En la misma línea, conscientes de que los niños son los primeros que han de recibir atención y protección, la Santa Sede saludó positivamente la Declaración de los Derechos del Niño (1959) y se adhirió a la correspondiente Convención (1990) y a los dos Protocolos facultativos (2001). La dignidad y los derechos de los niños deben ser protegidos por los ordenamientos jurídicos como bienes extremadamente valiosos para toda la familia humana (cf. Compendio de la Doctrina Social de la Iglesia, nn. 244-245).

Sobre estos principios estamos por lo tanto plena y firmemente de acuerdo y sobre la base de ellos debemos trabajar también de modo concorde. Tenemos que hacerlo con determinación y con verdadera pasión, mirando con ternura a todos los niños que vienen al mundo, cada día y en todas partes, y que tienen necesidad sobre todo de respeto, pero también de cuidado y afecto para crecer en toda la maravillosa riqueza de sus potencialidades.

La Escritura nos habla de la persona humana creada por Dios a imagen suya. ¿Qué otra afirmación más rotunda se puede hacer sobre su dignidad? El Evangelio nos habla del afecto con el que Jesús acogía a los niños, tomándolos en sus brazos y bendiciéndolos (cf. *Mc 10,16*), porque «de los que son como ellos es el reino de los cielos» (*Mt 19,14*). Y las palabras más fuertes de Jesús son precisamente para el que escandaliza a los más pequeños: «Más le valdría que le colgasen una piedra de molino al cuello y lo arrojasen al fondo del mar» (*Mt 18,6*). Por lo tanto, debemos dedicarnos a proteger la dignidad de los niños con ternura pero también con gran determinación, luchando con todas las fuerzas contra esa cultura de descarte que hoy se manifiesta de muchas maneras en detrimento sobre todo de los más débiles y vulnerables, como son precisamente los menores.



Vivimos en un mundo nuevo, que cuando éramos jóvenes ni siquiera podíamos imaginar. Lo definimos con dos palabras sencillas: «mundo digital — *digital world*»; es el fruto de un esfuerzo extraordinario de la ciencia y la técnica, que en unas pocas décadas ha transformado nuestro ambiente de vida y nuestra forma de comunicarnos y de vivir, y está transformando en cierto sentido nuestro propio modo de pensar y de ser, influyendo profundamente en la percepción que tenemos de nuestras posibilidades y nuestra identidad.

Por un lado estamos como admirados y fascinados por el maravilloso potencial que nos abren, por otra parte, sentimos temor y tal vez miedo, cuando vemos lo rápido que avanza este desarrollo, los problemas nuevos e imprevistos que nos plantea, las consecuencias negativas –casi nunca queridas y sin embargo reales– que trae consigo. Con razón nos preguntamos si somos capaces de conducir los procesos que nosotros mismos hemos puesto en marcha, si no se nos estarán yendo de las manos, si estamos haciendo lo suficiente para tenerlos bajo control.

Esta es la gran cuestión existencial de la humanidad de hoy frente a los diversos aspectos de la crisis global, que es al mismo tiempo ambiental, social, económica, política, moral y espiritual.

Os habéis reunido, representantes de diversas disciplinas científicas, de diferentes áreas de trabajo en las comunicaciones digitales, en el derecho y en la política, justamente porque sois conscientes de la importancia de estos desafíos relacionados con el progreso científico y técnico, y con visión de largo alcance habéis concentrado vuestra atención sobre ese reto,



que es probablemente el más importante de todos para el futuro de la familia humana: la protección de la dignidad de los jóvenes, de su crecimiento saludable, de su alegría y de su esperanza.

Sabemos que hoy en día, los niños representan más de la cuarta parte de los más de tres mil millones de usuarios de Internet, lo que significa que más de 800 millones de niños navegan por la red. Sabemos que tan sólo en India, en los próximos dos años, más de 500

millones de personas tendrán acceso a la red, y la mitad de ellos serán menores. ¿Qué es lo que se encuentran en la red? ¿Y cómo son considerados por quienes, de tantas maneras, tienen poder sobre la red?

Debemos tener los ojos abiertos y no ocultar una verdad que es desagradable y que no quisiéramos ver. Por otra parte, ¿no hemos entendido demasiado bien en estos años que ocultar la realidad del abuso sexual es un gravísimo error y fuente de tantos males? Entonces, miremos la realidad tal y como la habéis visto en estos días. En la red se están propagando fenómenos extremadamente peligrosos: la difusión de imágenes pornográficas cada vez más extremas porque con la adicción se eleva el umbral de la estimulación; el creciente fenómeno del *sexting* entre chicos y chicas que utilizan las redes sociales; la intimidación que se da cada vez más en la red y representa una auténtica violencia moral y física contra la dignidad de los demás jóvenes; la *sextortion*; la captación a través de la red de menores con fines sexuales es ya un hecho del que hablan continuamente las noticias; hasta llegar a los crímenes más graves y estremecedores de la organización *online* del tráfico de personas, la prostitución, incluso de la preparación y la visión en directo de violaciones y violencia contra menores cometidos en otras partes del mundo. Por lo tanto, la red tiene su lado oscuro y regiones oscuras (la *dark net*) donde el mal consigue actuar y expandirse de manera siempre nueva y cada vez con más eficacia, extensión y capilaridad. La antigua difusión de la pornografía a través de medios impresos era un fenómeno de

pequeñas dimensiones comparado con lo que está sucediendo hoy en día, de una manera cada vez más creciente y rápida, a través de la red. De todo esto habéis hablado claramente, de manera documentada y en profundidad, por eso os damos las gracias.

Ante todo esto ciertamente nos quedamos horrorizados. Pero lamentablemente estamos también desorientados. Como bien sabéis y así nos enseñáis, la característica de la red es su carácter global, que cubre todo el planeta superando todas las fronteras, siendo cada vez más capilar, alcanzando en cualquier parte todo tipo de usuarios, incluidos los niños, a través de dispositivos móviles cada vez más ágiles y fáciles de manejar. Por eso ahora nadie en el mundo, ninguna autoridad nacional por su cuenta se siente capaz de abarcar adecuadamente y de controlar las dimensiones y la evolución de estos fenómenos, que se entrelazan y se conectan con otros problemas dramáticos relacionados con la red, como el tráfico ilegal, el crimen económico y financiero, el terrorismo internacional. Incluso desde un punto de vista educativo nos sentimos desorientados, ya que la velocidad del desarrollo deja «fuera de juego» a las generaciones de más edad, haciendo que sea muy difícil o casi imposible el diálogo entre las generaciones y la transmisión equilibrada de las normas y de la sabiduría de vida adquirida con la experiencia de los años.

Pero no debemos dejarnos dominar por el miedo, que es siempre un mal consejero. Y mucho menos dejar que nos paralice el sentimiento de impotencia que nos oprime frente a la dificultad de la tarea. Estamos llamados en cambio a movilizarnos juntos, sabiendo que nos necesitamos mutuamente para buscar y encontrar el camino y las actitudes adecuadas



que ayuden a dar respuestas eficaces. Debemos confiar en que «es posible volver a ampliar la mirada, y la libertad humana es capaz de limitar la técnica, orientarla y colocarla al servicio de otro tipo de progreso más sano, más humano, más social, más integral» (Enc. *Laudato si'*, 112).

Para que esta movilización sea eficaz, os invito a contrastar con decisión algunos posibles errores de perspectiva. Me limito a señalar tres.

El primero es el de subestimar el daño que los fenómenos antes mencionados hacen a los menores. La dificultad para resolverlos puede hacernos caer en la tentación de decir: «En el fondo, la situación no es tan grave ...». Pero los avances en la neurobiología, la psicología, la psiquiatría, nos llevan a destacar el profundo impacto que las imágenes violentas y sexuales tienen en las dúctiles mentes de los niños, a reconocer los trastornos psicológicos que se manifiestan en el crecimiento, las situaciones y comportamientos adictivos, de auténtica esclavitud resultantes del abuso en el consumo de imágenes

provocativas o violentas. Son trastornos que repercutirán fuertemente durante toda la vida de los niños actuales.

Y aquí permítaseme hacer una observación. Con razón se insiste en la gravedad de estos problemas para los menores, pero como consecuencia se puede subestimar o tratar de hacer olvidar que también se dan problemas en los adultos y que, aunque para los ordenamientos jurídicos se necesita un límite que distinga entre el menor y el mayor de edad, eso no es suficiente para afrontar los desafíos, porque la difusión de una pornografía cada vez más extrema y otros usos impropios de la red no sólo causan trastornos, adicciones y daños graves incluso entre los adultos, sino que afecta también a la representación simbólica del amor y a las relaciones entre los sexos. Y sería un grave engaño pensar que una sociedad en la que el consumo anómalo de sexo en la red se extiende entre los adultos será capaz de proteger eficazmente a los menores.

El segundo error es el de pensar que las soluciones técnicas automáticas, los filtros contruados en base a algoritmos cada vez más sofisticados para identificar y bloquear la difusión de imágenes abusivas y dañinas, son suficientes para hacer frente a los problemas. Ciertamente estas son medidas necesarias. Sin duda, las empresas que proporcionan a millones de personas redes sociales y dispositivos informáticos cada vez más potentes, capilares y veloces han de invertir en ello una parte proporcionalmente grande de sus numerosos ingresos. Pero también es necesario que, dentro de la dinámica misma del



desarrollo técnico, sus actores y protagonistas perciban con mayor urgencia, en toda su amplitud y en sus diversas implicaciones, la fuerza de la exigencia ética.

Y es aquí donde nos encontramos con el tercer posible error de perspectiva, que consiste en una visión ideológica y mítica de la red como un reino de libertad sin límites.

Precisamente entre vosotros hay también representantes de quienes tienen que elaborar las leyes y de aquellos que han de hacerla cumplir para garantizar y proteger el bien común y el de las personas. La red ha abierto un espacio nuevo y de gran alcance para la libre expresión y el intercambio de ideas e información. Y es ciertamente un bien, pero, como vemos, también ha ofrecido nuevos instrumentos para actividades ilícitas horribles y, en el ámbito que nos ocupa, para el abuso y el daño a la dignidad de los menores, para la corrupción de sus mentes y la violencia a sus cuerpos. Aquí no se trata de ejercicio de la libertad, sino de crímenes, contra los cuales debemos proceder con inteligencia y determinación, ampliando la cooperación entre los gobiernos y las fuerzas del orden a nivel global, en la misma medida en que la red se ha hecho global.

De todo esto habéis hablado entre vosotros, y en la «Declaración» que poco antes me habéis presentado habéis indicado algunas de las direcciones en las que hay que promover la cooperación concreta entre todos los que están llamados a comprometerse para afrontar

el gran reto de la defensa de la dignidad de los menores en el mundo digital. Apoyo con gran determinación y firmeza el compromiso que habéis asumido.

Se trata de despertar la conciencia sobre la gravedad de los problemas, de hacer leyes apropiadas, de controlar el desarrollo de la tecnología, de identificar a las víctimas y perseguir a los culpables de crímenes, de ayudar en su rehabilitación a los menores afectados, de colaborar con los educadores y las familias para que cumplan con su misión, de educar con creatividad a los jóvenes para que usen adecuadamente Internet –y sea saludable para ellos y para los demás menores–, de desarrollar la sensibilidad y la formación moral, de continuar con la investigación científica en todos los campos relacionados con este desafío.



Con razón expresáis el deseo de que también los líderes religiosos y las comunidades de creyentes participen en este esfuerzo común, aportando toda su experiencia, su autoridad y su capacidad educativa y de formación moral y espiritual. En efecto, sólo la luz y la fuerza que vienen de Dios nos pueden

ayudar a afrontar los nuevos desafíos. Por cuanto respecta a la Iglesia Católica, quiero asegurar su disponibilidad y compromiso. Como todos sabemos, la Iglesia Católica en los últimos años se ha hecho cada vez más consciente de no haber hecho lo suficiente en su interior para la protección de los menores: han salido a la luz hechos gravísimos de los que hemos tenido que reconocer nuestra responsabilidad ante Dios, ante las víctimas y ante la opinión pública. Precisamente por eso, por las dramáticas experiencias vividas y los conocimientos adquiridos en el compromiso de conversión y purificación, la Iglesia siente hoy un deber especialmente grave de comprometerse, de manera cada vez más profunda y con visión de futuro, en la protección de los menores y de su dignidad, tanto dentro de ella como en toda la sociedad y en todo el mundo; y esto no lo realiza ella sola –porque sería evidentemente insuficiente– sino ofreciendo su colaboración activa y cordial a todas las fuerzas y miembros de la sociedad que desean comprometerse en la misma dirección. En este sentido, se adhiere al objetivo de «poner fin al maltrato, la explotación, la trata y todas las formas de violencia y tortura contra los niños», establecido por el Programa de las Naciones Unidas para el Desarrollo Sostenible 2030 (Objetivo 16.2).

En muchas ocasiones y en tantos países diferentes, mi mirada se ha cruzado con la de los niños, pobres y ricos, sanos y enfermos, los que están alegres y los que sufren. Sentirse mirado por los ojos de los niños es una experiencia que todos conocemos y que nos toca en lo más hondo del corazón, y que también nos obliga a un examen de conciencia. ¿Qué hacemos para que estos niños nos puedan mirar sonriendo y conserven una mirada limpia, llena de confianza y de esperanza? ¿Qué hacemos para que no se les robe esta luz, para que esos ojos no sean perturbados y corrompidos por lo que encontrarán en la red, que será parte integral e importantísima de su ambiente de vida?

Trabajemos por tanto todos juntos para tener siempre el derecho, el valor y la alegría de mirar a los ojos de los niños de todo el mundo. Gracias.

"L'Ateneu és la plataforma acadèmica de l'Església a Catalunya"



(*Ateneu Universitari Sant Pacià*) El Gran Canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i cardenal de Barcelona, **Joan-Josep Omella**, ha inaugurat aquest migdia el curs 2017-2018 d'aquesta institució universitària, que integra les facultats de Teologia, de Filosofia i l'Antoni Gaudí, i els instituts superiors de Litúrgia, Teologia Fonamental i Ciències Religioses. L'acte, que s'ha celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, ha comptat amb la presència dels bisbes de les diòcesis catalanes. També hi han estat presents el rector de la Universitat de Barcelona, **Joan Elias**, i el rector de la Universidad Eclesiàstica San Dámaso de Madrid, **Javier Prades**.

El rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), **Armand Puig**, ha fet un balanç del seu desplegament progressiu: "L'Ateneu es va convertint en una institució necessària per al conjunt de les diòcesis catalanes, que comença a donar els primers fruits i que n'anirà donant molts més. Sant Pacià es converteix en una plataforma acadèmica però també en un espai de reflexió pastoral que pot contribuir a una acció més travada de cara a l'evangelització. D'altra banda, la interacció amb el món de la universitat i de la cultura precisava d'un instrument que pogués situar a pari les institucions acadèmiques directament vinculades amb l'Església catòlica i les administracions i centres universitaris, tant públics com privats".

El curs 2016-2017 s'han produït tres exemples de la sinergia entre l'Ateneu i les realitats pastorals promogudes per la Conferència Episcopal Tarraconense. En primer lloc, la creació de la Càtedra de Teologia Pastoral, per voluntat expressa de la CET, amb la finalitat de dur a terme una reflexió pastoral des de la teologia i que assenyali pistes d'acció pastoral. La Càtedra, que està inserida en la Facultat de Teologia de Catalunya, s'ha creat per a dibuixar els grans marcs de referència de l'acció pastoral, a partir d'un diàleg entre preveres, religiosos i laics, implicats i preocupats per la comunicació de l'Evangelí avui a Catalunya.

En segon lloc, a principi del curs 2016-2017 l'Ateneu va posar en marxa el Diploma de Música Sacra, que té una durada de dos anys acadèmics. La intenció d'aquest Diploma és

fer pujar el nivell musical de les celebracions litúrgiques dominicals, tant pel que fa als directores de cants o de cors com als organistes que hi intervenen. Un grup escollit de professors ajuda els alumnes a situar-se millor en la celebració litúrgica i a comprendre el paper que hi juga la música

En tercer lloc, va creixent la col·laboració amb professors experts en el tema de Patrimoni Cultural de l'Església. Les perspectives de col·laboració entre la Facultat Antoni Gaudí i el SIPAJ i l'excel·lent iniciativa que és «Catalonia Sacra», obren moltes possibilitats de futur. També aquí es constata la necessitat de promoure directors de museus, arxivers, guies de turisme religiós i experts que garanteixin el futur del gran patrimoni que la història ha llegat a l'Església, i ho facin amb una preparació fornida des de dintre de l'Església. A això hi ajuden el Màster en Història i Patrimoni Cultural de l'Església, en conveni amb la Universitat Ramon Llull, i el Diploma en Patrimoni Cultural, promogut per la Facultat de Filosofia.



Precisament, en una línia semblant, el curs 2016-2017 s'ha caracteritzat per altres iniciatives que es mouen en el camp de la litúrgia. Obert als

professionals de la música, s'ha preparat la primera edició del Màster en Patrimoni Musical Litúrgic, que l'Ateneu i la Universitat de Barcelona proposen conjuntament, i que començarà el curs 2018-2019. Dirigit pel Dr. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat i degà del Pontificio Istituto Liturgico de Roma, el Màster amalgama la pràctica de la música i la celebració litúrgica, com a dues magnituds interseccionades fecundament en el decurs de la història de la cultura europea. Amb un professorat de primer nivell provinent de les moltes realitats musicals del país, aquest Màster palesa la potencialitat del cristianisme com a columna cultural i estímul de la creació artística.

Aquest Màster és fruit del conveni-marc signat amb la Universitat de Barcelona el setembre de 2016, que inclou també un acord ampli de reconeixement de cursos de la Facultat Antoni Gaudí i un gran congrés internacional, que es durà a terme el mes de gener de 2018, amb el títol Què va ser el 1968? Una lectura mig segle després. Aquest congrés, que comptarà amb la intervenció d'una vintena de ponents, és coorganitzat amb el Pontificio Comitato di Scienze Storiche, i serà copresidit pel cardenal de Barcelona, pels rectors de la UB i de l'AUSP, i pel president del Comitato, Dr. Bernard Ardura. El Dr. Armand Puig ha volgut subratllar els molts professors que col·laboren amb els Màsters de la Facultat Antoni Gaudí provinents de les institucions universitàries del país. "L'Ateneu s'està convertint en un punt aglutinador de molts docents que s'avenen de grat a impartir els seus coneixements en les nostres aules –ha destacat el rector de l'AUSP-. Aquesta obertura és molt important com a presència d'Església en el món de la Universitat mitjançant un diàleg científic en aquells camps que ens són propis".

Finalment, el Dr. Armand Puig ha recordat que el curs 2016-2017 l'Ateneu ha estat admès en les associacions internacionals Federació Internacional d'Universitats Catòliques (FIUC) i la Federació d'Universitats Catòliques d'Europa (FUCE). Són dues institucions vinculades amb la Santa Seu que promouen el treball conjunt i els projectes compartits.

El secretari general de l'AUSP, professor Miquel Ramon Fuentes, ha apuntat les dades de l'alumnat de cadascuna de les Facultats Eclesiàstiques que constitueixen l'Ateneu, que són 636, entre els quals s'inclouen els són alumnes inscrits puntualment en algun dels cursos, simposis o conferències impartits en les diverses institucions acadèmiques que formen l'Ateneu.



Lliçó del Dr. Jaume González Padrós

Jaume González Padrós, professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, ha impartit la lliçó inaugural del curs, que porta per títol *In spiritu et virtute Liturgiae. Romano Guardini-Joseph Ratzinger*. Ha explicat que "l'anomenat «Moviment Litúrgic», que va ser un corrent tant intel·lectual (teològic) com pastoral, a l'interior de l'Església, a redós d'alguns monestirs benedictins europeus, va ser l'intent de sortir d'una comprensió tòpica de la litúrgia a fi de trobar el seu sentit més genuí, la personalitat més autèntica a la llum de la paraula de Déu i de la Tradició". E González Padrós ha destacat el paper important de Romano Guardini en la Litúrgia: "Guardini viu aquells primers moments de l'esmentat Moviment en contacte amb el món benedictí alemany, i en dates molt primerenques reflexiona sobre la litúrgia des de la filosofia i la teologia. Tant és així que, l'any 1918 publica el ja clàssic *L'esperit de la litúrgia*, que s'ha convertit en un referent necessari per a tots els estudiosos de la matèria". Arran dels primers llibres que el jove estudiant seminarista Joseph Ratzinger llegeix hi ha, precisament, el de *L'esperit de la litúrgia* de Guardini. Des d'aleshores, Ratzinger romandrà fidel seguidor del seu pensament teològic arran de la sagrada litúrgia". "En aquesta línia -ha afegit el Dr. González-, el teòleg i cardenal l'any 2000 publicarà un llibre, volgutament quasi homònim: *L'esperit de la litúrgia. Una introducció*".

Per acabar, González Padrós ha dit que amb els mestres Guardini i Ratzinger, així com amb aquells que els van precedir, i els que continuen el seu camí, "clamem per una celebració litúrgica autèntica, espiritual i digna de Déu, vital per a una vida cristiana en comunió amb Déu i els germans, i també vital perquè el món cregui".

L'ISCREB comença el nou curs amb la Reforma de Luter com a lliçó inaugural, "del conflicte a la comunió"

31 octubre, 2017 - MONTSE PUNSODA



L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ha inaugurat el curs 2017-2018 en un acte celebrat al Seminari Conciliar aquest 30 d'octubre i presidit pel Cardenal Arquebisbe Mons. Joan Josep Omella. La lliçó inaugural s'ha centrat en el tema **Luter i la reforma, ahir i avui. Del conflicte a la comunió**, coincidint amb el 500 aniversari d'aquest fet, que va exposar l'exdirector de l'ISCREB el Dr. Antoni Matabosch.

El director de l'ISCREB, el **Dr. Ramon Batlle** encarregat de presentar la ponència, va donar la benvinguda a tots, expressant la seva motivació per iniciar un nou curs que **“potenciï el diàleg amb la cultura i amb la participació dels laics”**. Donant força a aquest missatge, **Matabosch** durant la seva ponència, va exposar la figura de Luter, el qual va “transformar l'església i el món”. Un home amb una personalitat “complexa i contradictòria”, “d'esperit lliure”, “crític i visionari”, entre l'època medieval i el renaixement. “La crida a la reforma és un procés constant – exposava Matabosch– i la reforma de Luter venia d'un camí molt preparat”.

Tal com va exposar el ponent, Luther va trencar amb el “Crist castigador”, senyalant la fe com l'única eina per ser amics de Déu. Una visió que no va ser acollida per tota la cristiandat i que va acabar amb una separació que Luther no havia pretès, tal com va recordar Matabosch. “Va ser un crit despertador” -va dir, citant al cardenal Walter Kasper– i un fracàs, ja que “una gran part dels cristians no va obrir els ulls en aquell moment”. A la llarga, ha estat un impuls reformador, que 500 anys després s'ha anat consolidant amb més “diàleg” i entesa entre les confessions que “han de viure la fe per davant de tot”.



Des de la fe i les obres

Omella, va clausurar l'acte remarcant que **“la fe ha d'estar acompanyada d'obres, però les obres sense fe no serveixen de res”**. En aquesta línia va destacar la tasca de l'Institut que amb la seva obre educativa contribueix a l'Evangelització. Va insistir a començar l'Evangeli sempre des dels pobres i, en segon lloc, des de la **“Paraula de Déu, des del missatge de Jesús i no la ideologia”**. Una Paraula a què molts tenen por per la fidelitat que demana, perquè “proclamo anuncio i ensenyo la paraula de Déu i no arribo a viure-la”, va dir referint-se a tots els cristians. Va destacar la por a no complir com a “pare dels pobres”, tal com se li demana a un bisbe i la por a no **“deixar que els altres siguin lliures a decidir”**, quan es tracta d'evangelitzar. **“Jo ofereixo el missatge de Jesús, però no imposo, proposo. Deixar que l'altre decideixi i estimar-lo malgrat tot”**.

Assemblea de l'Associació Cintra

Recordem que el 16 de novembre, dijous, tindrà lloc l'assemblea general de l'Associació Cintra.

Oportunament, els membres d'aquesta associació, que aplegue 34 congregacions, rebran la convocatòria.



DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY (A)

29 d'octubre de 2017
Ex 22,20-26 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40

Estimats germans i germanes,

No és l'única vegada que Jesús va més enllà de les propostes o de les interrogacions que li fan. A la pregunta "Quin és el manament més gran", hi respon amb l'enunciat dels dos principals manaments. Amb això, no sols vol fer veure com tots els preceptes de la Llei dels jueus es resumeixen en dos, sinó sobretot com l'amor als altres és inseparable de l'amor a Déu.



Aquest ensenyament és fonamental per a la vida cristiana. És impossible dir que estimem Déu si no estimem els altres, els qui ens envolten, els familiars, els companys de treball, els amics i àdhuc els nostres enemics. I a l'inrevés, no podem estimar de debò el proïsme si no estimem Déu.

Aquesta gràcia de saber estimar com cal, ja és un do de Déu. Sí, podem conèixer persones no cristianes o simplement cristians no practicants que estimen amb sinceritat, amb ganes d'oblidar-se d'ells mateixos i de servir els altres. Aquesta gent compleix certament el gran manament de l'amor, però nosaltres tenim una exigència més greu que ells per posar-lo en pràctica: l'exemple de Jesucrist.

"Tal com jo us he estimat" és la pauta que indica com ha de ser el veritable amor cristià: un amor després, que duu fins a la mort, si cal; i, sobretot, un amor infinit, ja que Jesús, essent Déu, pot estimar-nos més del que podem imaginar. És a aquest estil de vida que ens convida, un estil de viure molt exigent.

* * *

És oportuna avui una paraula d'encoratjament, encara que sigui difícil, davant el desencís amb què gran part del nostre poble viu el moment present. Aquestes darreres setmanes molts hem transcorregut el dia a dia amb preocupació, i ara cal esforçar-nos per mantenir la serenitat.

Fa anys que sentíem un clamor àmpliament estès a favor de poder exercir el dret a decidir. Aquest clamor no ha obtingut, a diferència d'altres països de llarga tradició democràtica, la resposta desitjable per part del govern de l'Estat. Les coses han anat com han anat, i tot aquest octubre hem desitjat que la diversitat de parers no impedís trobar la millor sortida sense que ningú en resultés humiliat. Tingui les conviccions polítiques que tingui, ¿qui de nosaltres, cristians, no ha sentit alhora esglai i misericòrdia per les persones víctimes de càrregues policials, pels presos polítics, per la gent que ha vist que les amenaces esdevenen ara objecte de venjança?

La nostra gent és pacífica i vol continuar essent-ho. Fa anys que ho mostra als carrers i opta per la no violència. Moltes persones, sense ser creients, també farien seva la recomanació dels nostres bisbes, el passat mes de maig, "a afirmar la realitat nacional de Catalunya i a reclamar de tots els ciutadans l'esperit de pacte i d'entesa que conforma el nostre tarannà més característic..., [a reclamar] el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat". I afegien els bisbes, "creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional" (11 maig 2017). Aquesta singularitat ha estat ara menyspreada.

Com a cristians amb quines eines hem de treballar en el futur? Es redueixen a una: per molt que ens costi, ens hem d'esforçar per treure del cor de cadascú tota rancúnia i odi, i així practicar el doble manament d'estimar Déu i el proïsme.

Com a ciutadans hem de defensar les legítimes aspiracions mantenint la calma i la no violència com hem fet fins ara, no sucumbint a tornar-nos-hi davant les provocacions. Perquè, per dir-ho en una paraula: ens ho poden prendre tot, però mai no ens hem de deixar prendre la pau, el civisme, la dignitat. Com a creients i com a catalans.

Discernir, pacificar i dialogar



04/10/2017 | És difícil expressar amb pocs mots el que estem vivint aquests dies. Encara és més difícil anticipar el que pot passar i quin rumb poden prendre els esdeveniments en els propers mesos. Ens manca distància intel·lectual per a poder copsar la gravetat del moment i ens veiem confrontats a una riuada d'emocions que flueixen pel cos social. Amb tot, estem cridats a pensar i a formular algun missatge constructiu, capaç de curar les ferides emocionals que s'han causat i de

pacificar els entorns en els quals desenvolupem la nostra vida.

L'hora present ens exigeix l'audàcia de discernir. Cal evitar les generalitzacions, les simplificacions i els fàcils maniqueïsmes de signe populista que ens atrinxeren i ens separen cada cop més els uns dels altres. Etiquetar és fàcil i també ho és acusar amb el dit. Ens cal discernir allò que hem de dir i hem de fer a cada moment.

Hi ha paraules que fereixen, hi ha paraules que curen i enllacen persones i pobles. Hi ha gestos que polaritzen la societat; però n'hi ha que ens fan sentir germans tot i les nostres legítimes diferències ideològiques. Discernir és essencial per no perdre de vista que allò que ens uneix a tots els éssers humans és més profund i més sòlid que allò que ens separa. Hem de construir sobre allò que ens uneix.

El refús absolut a qualsevulla forma de violència, sigui física o verbal, estructural o cultural, ens uneix com a poble. L'anhel de pau i de convivència s'ha posat de manifest pels carrers i per les places. Persones de generacions diferents, persones d'opcions polítiques diferents i de terres molt llunyanes s'han sentit cridades a rebutjar tota violència. Volem viure en pau i volem conviure amb harmonia.

L'hora present ens demana discernir què ha de fer cadascú. Cal que examinem si en l'entorn on estem situats, som instruments de pacificació o de tensió. Tots hi tenim la nostra responsabilitat. També els mitjans de comunicació social han de presentar el que s'esdevé

amb veracitat, fent honor al principi deontològic de la imparcialitat. El paradigma de la postveritat obre la porta a l'arbitrarietat i a la pol·lució i intoxicació ideològica.



L'hora present ens exigeix potenciar tots els ponts de diàleg. La paraula diàleg ha estat malmesa i reduïda a una pura caricatura d'allò que ha de ser. Ens cal crear les condicions perquè aquest diàleg sigui possible. Hi ha massa obstacles, massa ressentiment i rancor perquè pugui tenir lloc, però el diàleg és l'única eina que tenim per arribar a enteses racionals. Independentment de quin sigui el marc jurídic i polític resultant en el nostre país, solament es podrà arribar a una solució que no sigui lesiva pels drets de les persones i dels pobles si hi ha diàleg entre les parts implicades. Sense diàleg, tots hi perdem i hi perdríem. Per fer-lo possible, cal treballar en la mediació i aprendre de la resolució d'altres conflictes d'arreu del món que, mitjançant la mediació, han trobat una solució reeixida.

La violència fa impossible el diàleg, crea por, indignació, ràbia, ressentiment, impotència i nodreix la ira. Ara més que mai, ens ho hem de creure. No tot està perdut; som éssers capaços d'arribar a acords mitjançant el diàleg, però cal crear les condicions oportunes perquè aquest tingui lloc i també cal disposar dels interlocutors adequats.

L'hora present ens exigeix governar les emocions tòxiques des de la racionalitat, ser capaços d'entendre les raons dels altres i, a la vegada, reconèixer aquells mínims principis que ens uneixen, més enllà de les opcions polítiques i espirituals.

Hem donat exemple al món de civisme, de resistència pacífica i respecte. No podem perdre aquest capital ètic. No podem deixar que les minories provocadores emmetzinin el cos social i facin brollar en ell les passions més salvatges de la condició humana.

Tenim el do de la paraula per trobar solucions intel·ligents als nostres problemes. Fem-ne un ús acurat i discernim atentament cada acte que realitzem, especialment els qui tenen la difícil responsabilitat de governar-nos. En aquests moments, no podem perdre l'esperança ni abandonar-nos al clam del no hi ha res a fer. Tot està per fer, però ens cal confiança per fer-ho realitat.

Francesc Torralba és vicepresident de la Fundació Carta de la Pau dirigida a l'ONU

Tres valors irrenunciables

Jesús de Natzaret evidencia en la forma de tractar les persones unes valoracions de caràcter universal. En vull destacar només tres, per manca d'espai. Sempre són necessàries. En els temps que vivim, no podem oblidar-les.

Primera. Davant de la por, coratge. A la Bíblia, a la vida de Jesús, existeix una afirmació constant: «No tingueu por.» L'angoixa, la preocupació, la por... són presents en el cor de les persones. Jesús, a l'hort de les oliveres, va tenir una experiència profunda d'aquests sentiments fins al punt que va suar sang. Davant dels atemptats terroristes de la Rambla, la reacció popular va ser: «No tenim por.» Tots sabem que és gairebé impossible desterrar la por dels racons més recòndits del cor. El problema no és tenir por, sinó deixar-se dur per la por.



Una persona que sucumbeix a la por deixa de ser lliure, es paralitza, viu com una esclava, traeix la seva consciència, perd l'alegria. Els poders de tot tipus solen exercir-lo sobre àmplies capes de la població per imposar-se i salvar els seus interessos. Quan actuen d'aquesta manera, despersonalitzen. El coratge és l'antídot de la por.

Segona. Davant del menysteniment, dignitat. Quan Jesús es troba gent prostrada en una llitera, paralítica al costat d'una piscina, malalta o marginada, el que els diu de manera nítida els convida a alçar-se. Posar-se dempeus. Un símbol clar del reconeixement i de la recuperació de la seva dignitat. Quan algú s'empodera, no és fàcilment manipulable. Sap el que vol. Ja no s'arrossega per terra. Alçar-se no és signe d'orgull ni de vanitat ni de rebel·lia, sinó de viure la pròpia dimensió humana en dignitat i en situació d'igualtat. Els poders de tot tipus tenen el risc de preferir persones submises per continuar exercint el seu domini. S'estimen més súbdits que no pas ciutadans. Costa alçar-se perquè moltes persones s'instal·len en la indefensió apresada. En aquests escenaris, els poders campen al seu gust. En canvi, Jesús ensenya la dignitat.

Tercer. Davant de la imposició, decisió personal. Jesús no imposa. Exerceix la pedagogia de la proposta. Convida, estimula, comprèn... Només és bel·ligerant contra el poder abusiu, que es prendrà la venjança de condemnar-lo a mort. Proposta al jove ric, després de mirar-se'l amb afecte: «Si vols ser perfecte...» La resposta és negativa, però li respecta la decisió. Al paralític de la piscina de Siloè li pregunta: «Et vols curar?» No salva en contra de la voluntat. Fins i tot l'àngel requereix l'acceptació de Maria. El pare del fill pròdig li respecta la decisió d'anar-se'n de casa i marxar cap a països llunyans. Els poders solen manipular i imposar. Si cal, amb tota violència. Sense escrúpols. Envernissen les seves actuacions amb enganys i distorsions mediàtiques. Es reserven les decisions importants, mentre regalen pa i circ per distreure el personal. Jesús no vol construir el Regne sense aconseguir l'acceptació dels destinataris. La llibertat està en joc.

Lluís Serra Llansana

« LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic»



Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquiza, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

25 DE NOVEMBRE, PROPERA JORNADA DE FORMACIÓ PERMANENT AMB MÍRIAM DIEZ BOSCH

Data: 25 de novembre de 2017, dissabte.

Hora: 9.45-13. **SESSIÓ MATINAL.**

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea
(Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Tema:

LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic



Ponent: Dra. Míriam Diez Bosch. periodista especialitzada en religió. Professora de la Universitat Gregoriana de Roma, de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, també és la directora de l'àrea d'experts del portal Aleteia a Roma.

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com
Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingres o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MD**

El nom de la rosa



Mohamed El Amrani, periodista i emprenedor català de 25 anys, nascut al Marroc i resident a Roses, ja té un avió de Vueling que du estampat amb grans lletres el seu nom. L'emprenedoria no és un do reservat als més bons o privilegiats, sinó una capacitat que suma talent, audàcia, humilitat i sentit de la realitat.

Quan l'economista Cantillon va definir per primer cop el terme *entrepreneur*, hi va afegir com a identificatiu el concepte de risc. Qui emprèn, s'arrisca. I qui no s'arrisca, no pisca.

La gent que emprèn s'equivoca, però també guanya. A l'emprenedor Mohamed el vaig sentir fa pocs dies recordant la necessitat que els joves tinguin referents. Gent —habitualment més gran— que admirin, potser no totalment, però sí en alguna dimensió especial. En el seu cas, un referent és el seu avi. Com a experiment, El Amrani va demanar als seus amics que li deixessin en una nota de veu al telèfon quins són els seus referents. Les respostes són demolidores. Una noia admetia que no té cap més referent que ella mateixa. Un noi parlava de Robert Baden Powell, fundador de l'escoltisme mundial. La majoria feien referència al pare o a la mare, per la tenacitat, l'exemple, la dedicació, la força de voluntat... Algun també evoca aquell mestre o aquella professora que els havia canviat la vida. Mestres. A la novel·la d'Umberto Eco *El nom de la rosa*, les figures del mestre i el novici són determinants. El mestre com a veu no només de l'experiència evident, sinó de la saviesa. Les tradicions religioses donen molta importància a seguir un superior que orienta i acompanya. I el mestre també aprèn i es forma amb l'espontaneïtat dels novells.

Guillem de Baskerville és el mestre que Umberto Eco tria al seu relat. El seu aprenent és Adso de Melk, que el té molt present i li confia els dubtes, secrets i anhels. El mestre coneix



molt bé el novici, i quan li explica alguna cosa, ja la sap. Per a Adso, Guillem és un referent. Aquests dies hem vist testimonis de 109 claretians que van morir perdonant. Morir perdonant. Com el seu mestre, un tal Jesús. Els referents són punts de llum, d'una llum que sol ser més gran de la pròpia. Llum que escalfa i no crema. Un mestre ho és en virtut del saber acumulat, de les actituds vitals, de la coherència amb què encara l'existència. Un mestre és algú que tenim ganes de seguir. Avui en diuen *influencers*. Un mestre no fa un rentat de cervell: suggereix, indica pautes, però no obliga. No és un amo, ni el seguidor és un esclau. La seva relació s'estableix en un marc de llibertat. La llibertat amarga per al mestre, també, quan veu que el deixeble s'allunya o es

desvia. És justament aquesta la força del mestratge, proposar sense imposar, acompanyar i deixar anar.

Els claretians van fer una opció, van seguir un fundador, sant Antoni Maria Claret. I aquesta vida religiosa ha tingut un preu, altíssim.

La desorientació que viu molta gent és preocupant, i sovint és fruit d'una apatia. No hi ha referents perquè no hi ha tampoc permeabilitat, no es dona la possibilitat de deixar-se impressionar per res ni per ningú. El solipsisme de la humanitat postmoderna pot ser letal.

En Mohamed El Amrani veu en el seu avi una persona admirable: pel seu recorregut, per la determinació amb què va emprendre el camí. Aquell altre jove percep en Powell un home innovador, que va saber atorgar importància als joves creant el moviment dels escoltes. Jo veia en aquella professora de llatí, la meravellosa Dolors Condom, una dona culta, respectuosa, sàvia. Els claretians donen la vida per un Déu en qui creuen fermament, que els configura i els fa perdonar els botxins que els afusellen. La manca de referents pot ser una autopista al nihilisme, a la frustració i a la superficialitat. Sense admiració, no hi ha filosofia. Sense contemplació, no hi ha espiritualitat. Sense sentir-se criatura, no hi ha divinitat. Els punts de referència són boies dins l'oceà caòtic on naveguem. Que difícil trobar referents, i que imprescindible es fa, cada cop més.

Submergir-se en la propia tradición espiritual



Madrid, 30 de octubre de 2017

(IVICON).- La campaña SI CUIDAS EL PLANETA, COMBATES LA POBREZA, que impulsa la red “Enlázate por la Justicia”, pone el foco en los dos últimos meses del año en el contenido del octavo punto del “Decálogo Verde”, que viene impulsando desde junio del año pasado y que, en esta ocasión, invita a “bucear en la propia tradición espiritual” durante el tiempo de Adviento y Navidad.

Como se explica en este punto de la campaña, aunque la palabra “espiritualidad” podría analizarse desde diferentes ámbitos, las organizaciones de “Enlázate por la Justicia” quieren, en esta ocasión, enfatizar una conexión entre la importancia de conocer y vivir de modo coherente nuestra propia tradición espiritual, y el cuidado de las personas más frágiles, además del propio planeta, afectado de una dramática vulnerabilidad.

Reconocer lo bueno, lo justo, lo bello puede impulsarnos, dotarnos de sentido y alentar nuestra propia vida, y nuestra relación con los demás y con la “casa común”. Como se señala en el documento de Aparecida (aprobado por la Conferencia General del Episcopado Latinoamericano y del Caribe en 2007), “su mandato de caridad abraza todas las dimensiones de la existencia, todas las personas, todos los ambientes de la convivencia y todos los pueblos”.

La Campaña SI CUIDAS EL PLANETA, COMBATES LA POBREZA llama a contagiar esa necesaria implicación en el cuidado del otro, de los otros y del planeta que nos acoge, desde la propia tradición espiritual, con coherencia, autenticidad y alegría.

La espiritualidad de la tradición cristiana

Etimológicamente, la palabra espiritualidad deriva del latín y se refiere a una cualidad relativa al alma. Desde la campaña SI CUIDAS EL PLANETA COMBATES LA POBREZA se insta a la coherencia y a la unidad personal, ya que no podemos hacer división entre cuerpo y alma; más bien hemos de ser capaces de descubrir que en el interior de cada ser hay un espacio precioso de relación con lo importante de la vida y con lo importante de los demás.

Todas las tradiciones espirituales hacen referencia a la necesidad de los seres humanos de reencontrar la paz, el equilibrio, la armonía que parece romperse entre las prisas, la violencia o la injusticia que nos rodea. Y, también, se hace hincapié en que, desde los orígenes de la humanidad, las personas hemos mostrado nuestra capacidad para trascender lo puramente material, como demuestran los pueblos indígenas, auténticos maestros en su relación de cuidado y respeto con la naturaleza.

Las organizaciones católicas que conforman esta alianza centran el ejemplo de esa espiritualidad en Jesús de Nazaret y recuerdan, justo en estos meses en los que se vivirá el Adviento y la Navidad, la importancia de un encuentro personal con Él. En palabras de Benedicto XVI: «No se comienza a ser cristiano por una decisión ética o una gran idea, sino por el encuentro con un acontecimiento, con una Persona, que da un nuevo horizonte a la vida y, con ello, una orientación decisiva» (Encíclica Deus caritas est).

L'Escolania edita un CD de record i d'homenatge al P. Ireneu Segarra en el centenari del seu naixement

Discos Abadia de Montserrat produeix el nou disc, que el formen set obres que porten l'empremta del P. Ireneu, sota la direcció de Llorenç Castelló

També intervé la Capella de Música, que igualment encara és fruit del mestratge d'aquest monjo músic de fama internacional, que va ser director de l'Escolania durant mig segle



Montserrat, 30 d'octubre de 2017. Arran del centenari del naixement d'un dels Mestres de l'Escolania de Montserrat més reconeguts internacionalment, el P. Ireneu Segarra (1917-2005), s'ha editat un CD d'homenatge amb la seva música, interpretada per l'Escolania i la Capella de Música actuals. El disc, que porta per títol *Salve Regina. Música del P. Ireneu Segarra*, ha estat produït per Discos Abadia de Montserrat (DAM). La direcció ha anat a càrrec de Llorenç Castelló, que ha estat acompanyat a l'orgue de la Basílica de Santa Maria de Montserrat per Mercè Sanchís i per Vicenç Prunés. El repertori del disc el formen set obres que porten la signatura del P. Ireneu.

El P. Ireneu Segarra (Ivars d'Urgell, 1917-Montserrat, 2005) va dirigir l'Escolania durant mig segle. El seu mestratge no es va limitar a Montserrat, sinó que va cristal·litzar en diverses institucions –com ara l'Escola Musical de Pedagogia-, en llibres de pedagogia musical i en un mètode d'educació de la veu que va ser traduït a diverses llengües. Va fundar els Encontres Internacionals de Compositors per estimular la creació de música litúrgica de qualitat en llengua vernacle després de la reforma volguda pel Concili Vaticà II. La seva tasca musical li va valer l'estimació de moltes de les grans figures de la música del seu temps.

La música del P. Ireneu, tant les seves composicions com les interpretacions d'obres d'altres, és tota ella fruit de la seva vivència interior, arrelada en l'espiritualitat benedictina, en la Bíblia i en la litúrgia de l'Església. Amb la seva música i, també, a través de la direcció de l'Escolania, el P. Ireneu Segarra va ajudar a pregar molta gent. Molta de la seva música litúrgica encara continua ressonant en moltes esglésies i no sols de Catalunya. Va realitzar més d'un centenar d'enregistraments, alguns dels quals van rebre premis internacionals. L'Escolania i la Capella de Música de Montserrat actuals continuen la línia que va marcar el P. Ireneu, seguida pels qui varen aprendre d'ell i ara posen en pràctica els seus ensenyaments i la seva tradició musical. Com ell, alternen composicions clàssiques amb formes innovadores. Aquest CD és, doncs, un record i un homenatge en el centenari del seu naixement, a la persona i a l'obra d'un monjo músic, el nom del qual queda dignament agregat a la llista dels grans Mestres de l'Escolania montserratina dels s. XVII i XVIII.

El disc *Salve Regina. Música del P. Ireneu Segarra* està enregistrat a la Basílica de Santa Maria de Montserrat el maig de 2016 i compta amb un llibret que inclou articles del P. Abat Josep M. Soler i dels PP Bernabé Dalmau i Daniel Codina, en versió catalana, castellana i anglesa. Conté les següents obres: *Salve Regina* "Germinans", *Feliç la Verge Maria*, *Els nostres camps han florit*, *Salve Montserratina*, *Nit de vetlla*, *La Paraula es va fer carn*, *Déu és amb nosaltres*.

Comença el primer Any Jubilar Teresià



Mons. García obre la Porta Santa.

CatalunyaCristiana. Església a Espanya. Redacció / Àvila. 29 octubre 2017

El 15 d'octubre va començar oficialment el primer Any Jubilar Teresià periòdic gràcies a una concessió del papa Francesc. I és que el Pontífex va concedir la declaració d'Any Jubilar Teresià periòdic per a la diòcesi d'Àvila sempre que la festivitat de la santa, el 15 d'octubre, s'escaigui en diumenge. I això és el que ha passat aquest any 2017.

La gran novetat d'aquest any jubilar va tenir lloc dissabte 14 amb l'obertura de la Porta Santa. Es tracta d'una de les quatre portes de reixa que tanquen l'atri del convent de la santa, casa natal de Teresa de Jesús, i que no s'ha obert pràcticament mai. D'aquesta manera, es reserva a partir d'ara com a Porta Santa de cara als futurs jubileus que s'hi celebrin. El bisbe d'Àvila, Jesús García Burillo, va obrir la porta enmig d'una gran expectació.

Però l'encarregat de presidir l'eucaristia amb la qual s'iniciava el primer Any Jubilar Teresià va ser l'arquebisbe de Valladolid, el cardenal Ricardo Blázquez. A una plaça de El Mercado Chico d'Àvila plena a vessar, el purpurat convidava els fidels a llegir els escrits de la santa i a visitar la ciutat perquè «cada racó ens en parla».

Per al cardenal Blázquez, santa Teresa és una «autoritat espiritual», per la qual cosa animava a llegir els seus escrits perquè «és una mare que mereix ser escoltada, ens alimenta amb pa d'intel·ligència i ens dona a beure aigua de saviesa». I, sobretot, incidia en el gran llegat que ens ha deixat la santa: la pregària. «La pregària és el despertador de la fe que de vegades jau com letàrgica, (...) és l'alè que ofereix oxigen a la fe, pregant bufem sobre les cendres que amaguen la fe perquè escalfi el foc amagat i s'encén la flama apagada (...) la pregària no és abstracció complaent, sinó que obre a l'amor i al servei dels altres».

Per a més informació sobre aquest any jubilar podeu consultar el web www.jubileoteresiano.com.

CatalunyaCristiana 29 octubre 2017

M. Núria Illas, Priora del monestir de Valldonzella



Quan un sent que la seva vida sovint és il·luminada i la imaginació està desperta, la viu d'una manera eficaç i fructífera. Sorprenen les persones que cerquen i tenen com a finalitat, obsessió i enginy obtenir seguretats. Tanmateix i amb força, poden arribar a assolir i al preu que sigui, grans millores que puguin proporcionar el seu benestar i confort. Sense escrúpols ni pensar en res més que en el seu èxit.

Uns, per aconseguir els desigs d'ascendir professionalment, altres, per obtenir objectes que cobreixin les necessitats creades, que aparentment sembla que donin grans seguretats i solucions, que poden fer creure tanmateix, que s'ha aconseguit la llibertat i la felicitat. Però, en el fons no és sempre així. Perquè, pot passar que els resultats no siguin tan clars, ni els desitjats; de sobte, apareixen problemes no esperats, de salut o dificultats familiars, etc. que fan trontollar la seguretat i porten canvis en la vida.

Cal tenir present, que enmig de les dificultats, també és possible la pràctica de l'evangeli i viure canvis d'orientació vital.



Jesús deia als apòstols que quan marxessin no portessin ni calçat, ni motxilla, res que no fos la seva fe (Lc 10,4). A la motxilla es guarden els objectes per donar seguretat a la vida quotidiana, pot anar plena d'estris que serveixen segons les circumstàncies per cobrir i assegurar les necessitats diàries, que si no es tenen produeixen un impacte de desil·lusió i angonya.

Però en el relat evangèlic, el missatge de Jesús, que diu no portar ni motxilla ni calçat, ens vol dir que cuidem la nostra relació amb Déu, que aprofundim en sentiments d'entrega, amb una fe sincera i autèntica, amb dimensió plena d'esperança i confiança amb Déu.

Per això, persones que han lliurat la seva vida a Déu i al servei dels germans, cerquen precisament la seguretat només amb Déu. Així doncs, confiar en Déu, amb la seva gran bondat i amor, és on es pot experimentar l'autèntica llibertat i seguretat. Perquè així ens ho recorda el salm: «L'home passa com les ombres, les riqueses que acumula són fum, i no sap pas qui les ha de replegar» (Salm 38)

ESPIRITUALIDAD

Carlos Padilla Esteban | Oct 30, 2017



Antonio Guillem/Shutterstock

¡Qué sano preguntar antes de hablar de más, antes de sentirme ofendido!

A veces me parece que no formulo bien las preguntas y por eso no me entienden. No saben lo que pretendo decir y me contestan lo que no quiero oír. O su respuesta va por un lado distinto al que yo había imaginado.

El otro día un niño respondió mal a un problema planteado por el profesor. La pregunta rezaba: «*Escribe con dígitos los números siguientes*». Aparecía una lista de números escritos con letra. El niño al contestar colocó al lado de cada número el número siguiente: Treinta (31).

El profesor lo que quería es que pusiera en dígitos el número que aparecía escrito en letras. Por eso entendió que estaba mal la respuesta y le dio cero puntos. En realidad el niño había interpretado mal la pregunta. El número siguiente significaba para él lo que él escribió.

La falta de entendimiento supuso un suspenso y la frustración del niño. Todo por haber formulado la pregunta de tal manera que puede ser interpretada de formas diferentes.

A veces me pasa a mí lo mismo. Hago una pregunta y creo que todos deben entenderme. Digo algo y pienso que sólo hay una interpretación posible de mis palabras. Pero me equivoco. No siempre mis palabras son bien entendidas. Leen entre líneas. Interpretan mis afirmaciones. No siempre está tan claro lo que digo.

En una ocasión un marido me contó algo que le pasó en su matrimonio. Estando con su mujer en los primeros años de casados ella le confesó conmovida: *Nunca he querido a nadie más que a ti.*

El marido guardó silencio un momento largo pensando. No quería equivocarse en la respuesta. No sabía bien a qué se refería ella. Estaba claro que antes de su mujer había tenido otras novias. Podía decirle que la quería mucho, pero no que no hubiera amado a nadie más en su vida antes que a ella.

Pero antes de responder preguntó. A lo mejor la estaba entendiendo mal. Buscó aclararlo. Efectivamente, su mujer no quería decir que nunca antes hubiera habido otra persona en su vida. El *más* de su afirmación se refería a la intensidad de su amor hacia él. Nunca antes había amado con tanta intensidad. Nunca había querido con esa hondura, de esa forma tan pura y verdadera.

Ella esperaba de él la misma respuesta. Por eso sintió pena al percibir las dudas de su marido. Menos mal que pudieron aclararlo y no lo dejaron pasar. Él respondió lo mismo. Nunca había amado de esa forma. Se rieron.

Los malos entendidos son muy frecuentes en nuestra vida. Nos alejan de personas. Crean conflictos innecesarios. Por culpa de las confusiones nos sentimos heridos. Nos duele el desamor y la ofensa.

Tengo que reconocer que no siempre formulo bien las preguntas que hago. Y no siempre digo con claridad lo que pienso, lo que quiero, lo que espero. A veces callo y creo que los



demás saben por dónde voy. Pero tengo que aceptar que mis silencios se pueden interpretar de muchas formas. A veces me enfado y no dejo ver claro el motivo de mi rabia.

Los malos entendidos me alejan de las personas a las que más

quiero. Juzgo mal sus gestos, sus silencios, sus palabras, sus acciones y sus omisiones. Pongo en el corazón del otro deseos que no existen. Creo que piensa de una manera cuando no es así. Creo ver lo que no hay en sus motivaciones. Veo intenciones ocultas que nunca han existido en su alma.

A veces es necesario aclarar las cosas para evitar un daño mayor. Me detengo, aclaro, pregunto. Guardo silencio. Escucho mejor.

¡Qué sano preguntar antes de hablar de más, antes de sentirme ofendido! Las palabras no son unívocas. ¡Cuánto tengo que cuidar las palabras que digo y las que callo! No tiene un único significado todo lo que hago.

Una frase no siempre significa lo mismo, depende de lugar de la coma, de la forma como la expreso, de los gestos corporales que la acompañan, depende de quien lo escucha. En ocasiones no sé interpretar bien lo que me quieren decir. Y no siempre logro decir lo que de verdad siento y pienso.

Creo que la confianza es la piedra angular de toda relación. La confianza en el otro es la base del amor. Confianza en lo que piensa, en lo que siente. Confianza en su verdad. En su sinceridad. En su amor.

Comenta Ernest Hemingway: *La mejor forma de saber si puedes confiar en alguien es ofreciendo primero tu confianza.*

Ser confiado es un don, una gracia que tengo que pedirle a Dios cada mañana. Puede que haya perdido la confianza en alguna persona. Puede que alguien me haya defraudado. Sé que la desconfianza es el caldo de cultivo para la ira, la rabia, el rechazo, los malos entendidos y los juicios de valor.

Si creo en la bondad y en el amor que hay en el otro no voy a interpretar nunca mal sus intenciones. Y si me han herido a mí, tendré que aprender a confiar de nuevo en aquel que me hirió pero sé que me ama. Necesito hacerlo por mi bien, por mi libertad interior.



Quiero volver a pensar que esa persona a la que amo me quiere y que tal vez se ha confundido en sus palabras. O ha dado por supuestas ciertas cosas. O ha dicho lo que no quería decir. O quizás he malinterpretado yo sus palabras.

Tengo que saber perdonar y volver a confiar. Creer en el otro. Es un camino largo. Quiero aprender a mirar con amor a los demás, sin prejuicios, sin juicios.

Y cuando realmente confío sucede lo que leía el otro día: *Confiar no es saber todo sobre alguien, sino no necesitar saberlo*. Si confío dejaré de mirar con lupa todo lo que el otro hace. No lo controlaré. No intentaré saber todo lo que piensa y hace. No dudaré de él, ni de sus palabras. Creeré en su bondad, en sus buenas intenciones.

Y me bastará para vivir con paz y no inquieto. Puedo confiar en muchas personas. Prefiero ser ingenuo e inocente. **Prefiero pecar de confiado antes que ser desconfiado en esta vida.**

https://es.aleteia.org/2017/10/30/por-que-nos-duelen-tanto-los-malentendidos/?utm_campaign=NL_es&utm_source=daily_newsletter&utm_medium=mail&utm_content=NL_es

Francesc demana que els màrtirs claretians “sostinguin els cristians que pateixen discriminació i persecució”



En l'Angelus d'aquest diumenge 22 d'octubre al migdia el papa **Francesc** s'ha referit a la beatificació dels 109 màrtirs claretians a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Al final de l'Angelus ha recordat la beatificació amb aquestes paraules:

“Ahir a Barcelona van ser beatificats Mateu Casals, Teófilo Casajús, Ferran Saperas i els seus 106 companys màrtirs que pertanyen la congregació religiosa dels Claretians i assassinats per odi a la fe durant la Guerra Civil espanyola. Que el seu heroic exemple i la seva intercessió sostinguin als cristians que, fins i tot en aquests moments -i tants- en diverses parts del món pateixen discriminació i persecució”.

Assumpta Serna: “És necessari un missatge de pau i d'escolta”

L'actriu catalana interpreta a la protagonista de "Red de Libertad", Sor Helena Studler, una heroïna de la II Guerra Mundial

24 octubre, 2017 - MONTSE PUNSODA



La caritat arriba camuflada enmig de la 2a Guerra Mundial a la darrera pel·lícula de Pablo Moreno, **Red de Libertad**. El film recrea el moment de la vida de Sor Helena Studler, interpretada per Assumpta Serna, la filla de la caritat que va salvar la vida de 2.000 presos dels camps nazis. La pel·lícula, que es va estrenar el passat 20 d'octubre als cinemes de Barcelona, s'ha produït amb motiu del 4rt centenari de la congregació. Aquesta va ser impulsada per Vicenç de Paul i Lluïsa Marillac (1617), per tal que s'ajudés aquells que menys tenen, els repudiats o bé, aquells que han patit alguna persecució. El perfil de la protagonista del film, sor Helena Studler, entra en aquests paràmetres ja que com una heroïna va aconseguir l'alliberament de tantes i tantes persones recloses pels alemanys durant l'ocupació francesa.

Assumpta Serna

L'encarregada de posar cara i ulls a la protagonista ha estat l'actriu catalana **Assumpta Serna**, la qual destaca del film els valors ètics i humans que s'hi reflecteixen, representats per tota la xarxa que va organitzar Sor Helena Studler durant l'ocupació dels nazis a França. L'actriu subratlla el fet que l'heroïna sigui una dona. “**De vegades sembla que només parlem d'homes, no? Com Schindler o d'altres...- exposa l'actriu- també és bo reivindicar el paper de la dona a partir de persones com Studler**”. Una germana de la caritat, a qui Serna titlla, fins i tot, de “contradictòria”, ja que – segons explica – també va lluitar contra parts de l'Església que s'oposaven a entrar en temes polítics. “**Com deia Studler, no és qüestió de política sinó d'humanitat**”, afegeix

l'actriu. Anem a parlar de l'aspecte bo de les persones! – exclama Serna-. L'actriu destaca que, ara en aquest moment de la seva carrera, prefereix representar històries que desprenguin “amor” i no “desgràcies”.



Assumpta Serna ja havia interpretat el paper d'una religiosa fa anys en les pel·lícules: *Yo la peor de todas* (María Luisa Bemberg, 1990) i després, *Teresa* (Rafael Gordon, 2003) amb Isabel Ordaz. Aquest cop, però, ha estat el primer que es tractava d'una filla de la caritat i per preparar el paper va pensar en dues germanes de la mateixa congregació, les quals havien educat a la seva mare durant la guerra i a les quals va conèixer durant la infància. **“Les dues tenien un caràcter molt diferent, però, ahora es mostraven igual de convençudes de la seva vocació. I això és el que vaig voler recalcar en sor Helena”, explica Serna.**

L'actriu considera necessari recuperar aquesta història i a Sor Helena, “digna de ser recordada, per tot allò que va fer, i sobretot, per la seva influència”. **“Cada un de nosaltres podem influenciar, i això és la crida a l'acció que fa el film”, explica Assumpta-. Destaca com de necessàries resulten, durant el temps de guerra, les persones amb bon cor, però “hem d'esperar a arribar a la guerra?” – es pregunta-. És un missatge – continua l'actriu- que ens podem aplicar ara, en un moment de falta de diàleg i de posicions molt extrapolades entre Catalunya i Espanya”. En aquesta línia destaca com l'estrena de la pel·lícula “arriba en el moment oportú, perquè és necessari un missatge de pau i d'escolta”, afirma Serna.**

[Cliqueu aquí](#)

Servei de Documentació:
« El “nuevo comienzo” ¡Ya ha comenzado! »



Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	G. Ernesto Sánchez, superior general de l'Institut dels Germans Maristes	170
Títol	El “nuevo comienzo” ¡Ya ha comenzado! Paraules de clausura del XXII capítol general, pronunciades el 20 d'octubre de 2017, a Rionegro (Colòmbia)	
Font	http://www.champagnat.org/lavalla2017.php?a=1a&id=4532	
Publicat	2 de novembre de 2017	



**Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions,
presentacions...**

XIII Jornada del Grup sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans



XIII Jornada del Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans, dels Equips de Pastoral de Política i Comunicació i de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

“La Comunitat” (18 de novembre 2017)

Programa

09:00 Inscripció i acolliment.

09:30 Inauguració de la Jornada

- ☐ Benvinguda per part del consiliari del Grup Sant Jordi, **Enric Puig i Jofra**.
- ☐ Inauguració oficial de la Jornada.

10:15 Motivacions i sentit de la jornada, per part de **Josep Maria Esquirol**, filòsof i professor, del Grup Sant Jordi.

10:30 Primera ponència titulada “**La comunitat eclesial**”, a càrrec del bisbe emèrit de Sant Sebastià **Juan María Uriarte**. Serà presentant pel periodista i escriptor **Antoni Batista**.

11:30 Descans. Café.

12:00 Segona ponència titulada “**La comunitat humana**”, a càrrec de **Salvador Cardús**, sociòleg, escriptor i professor de Sociologia de la Religió de la Universitat Autònoma de Barcelona. Serà presentat per la secretària general de la Universitat Ramon Llull, **Anna Berga Timoneda**.

13:00 Debat obert. Diàleg.

14:00 Final de la sessió del matí.

Dinar.

15:45 Taula rodona moderada per **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona. Participaran:

Jorge de Dompablo. Capellà de l'arxidiòcesi de Madrid.

Responsable de la Asociación San Francisco de Asís, dedicada a l'atenció de persones amb dificultats.

Mercè Soler, ex presidenta de l'ACO, secretària del Centre de Pastoral Litúrgica.

Josep Manuel Vallejo, caputxí, arquitecte i teòleg. Director de la revista “Catalunya Franciscana”.

16:45 Diàleg obert.

17:15 Reflexions finals de clausura, per part de **Carles Armengol**, del Grup Sant Jordi.

17:30 Comiat.

15:45 Taula rodona moderada per **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona. Participaran: **Jorge de Dompablo**, Capellà de l'arxidiòcesi de Madrid.

Responsable de la Asociación San Francisco de Asís, dedicada a l'atenció de persones amb dificultats.

Mercè Soler, ex presidenta de l'ACO, secretària del Centre de Pastoral Litúrgica.
Josep Manuel Vallejo, caputxí, arquitecte i teòleg. Director de la revista "Catalunya Franciscana".



16:45 Diàleg obert.

17:15 Reflexions finals de clausura, per part de **Carles Armengol**, del Grup Sant Jordi.
17:30 Comiat.

Pensions garantides? Dret a una vellesa digna

El cicle de conferències Els dilluns dels Drets Humans dedica la sessió del proper dilluns 6 de novembre al futur de les pensions



Els canvis en el model productiu i la precarietat laboral tenen conseqüències a llarg termini: amb un col·lectiu de persones que no poden accedir a un sou digne avui, ni a una pensió digna demà.

Volem avaluar la situació d'aquests col·lectius i treure conclusions per saber quines haurien de ser les polítiques necessàries per garantir una vida i una vellesa digna per a tothom.

En parlarem el proper dilluns 6 de novembre a la sessió del cicle "Els dilluns dels Drets Humans".

Pensions garantides? Dret a una vellesa digna

Cicle de conferències Els dilluns dels Drets Humans

Miquel Puig, doctor en economia i director general del Consorci de Serveis Universitaris de Catalunya.

Carlos Bravo, Secretari Confederal de Polítiques Públiques i Protecció Social de CCOO.

Julia Montserrat, doctora en economia i membre del comitè científic de l'informe FOESSA. Moderarà **Esther Vera**, directora del diari Ara.

Dia i hora: dilluns, 6 de novembre, a les 19:00h

Lloc: Cristianisme i Justícia (Roger de Llúria 13, Barcelona)

Entrada lliure – Retransmissió en streaming a www.cristianismeijusticia.net/en-directe

XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

25/10/2017 16:00

La XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya arrenca el 15 de novembre amb un cartell de vint pel·lícules i un curtmetratge

La Filmoteca de Catalunya, una de les principals seus de la Mostra, acollirà el cicle dedicat al director de cinema Terrence Malick

- En total hi ha previstes 69 projeccions en trenta sales d'arreu del territori, repartides en dotze ciutats
- El portal Cinema espiritual i de les religions ha modificat el disseny del seu format per adaptar-se a les característiques de qualsevol pantalla o dispositiu mòbil
- En el marc de la Mostra se celebrarà la segona trobada de directors de festivals de cinema espiritual de tot el món

La Direcció General d'Afers Religiosos, dependent del Departament de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, realitzarà la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, que tindrà lloc del 15 al 30 de novembre, amb un cartell de vint pel·lícules i el



curtmetratge Mater Salvatoris, de Marc Barceló. En total hi ha previstes 69 projeccions en trenta sales repartides en dotze ciutats, ja que enguany s'hi han sumat els ajuntaments d'Olot, Manresa i Vilafranca del Penedès. Gràcies a la col·laboració de la Direcció General de Centres Penitenciaris del Departament de Justícia, la Mostra arribarà als nou centres penitenciaris catalans.

Enguany, la Filmoteca de Catalunya, una de les principals seus de la Mostra, acollirà el cicle dedicat al director de cinema Terrence Malick, amb

nou pel·lícules seleccionades pel comitè organitzador. La XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya exhibirà films dirigits per directors com Martin Scorsese o Mel Gibson; pel·lícules que fan visibles diferents tradicions religioses, i d'altres que tenen com a film conductor els grans aspectes que preocupen la humanitat: el sentit de la vida i la mort, l'amor i la guerra, la llibertat, les malalties, la solitud, el drama dels refugiats, la justícia o la solidaritat, entre d'altres.

En el marc de la Mostra se celebrarà el II International Seminar on Films and Values – segona trobada de directors de festivals de cinema espiritual de tot el món. Aquesta trobada, juntament amb la participació enguany en el Religion Today Film Festival de Trento, referma el posicionament de la Mostra a nivell internacional.

Des del 2014 la Direcció General d'Afers Religiosos encapçala l'organització de la Mostra de Cinema Espiritual, amb la participació de la Filmoteca de Catalunya, l'Obra Social "la Caixa", la Basílica de la Sagrada Família, Àgape i els cinemes Verdi. En aquesta 14a edició de la Mostra seran un total de 29 les entitats que col·laboraran per fer-ne un aparador de la diversitat religiosa, la convivència i el diàleg interreligiós.

L'expansió territorial i la incorporació de nous espais d'exhibició han fet créixer la Mostra considerablement i la previsió d'enguany és superar els 5.000 espectadors. D'acord amb aquesta voluntat de creixement, la Mostra està adherida a Catalunya Film Festivals, la Coordinadora de Festivals i Mostres de Cinema i Vídeo de Catalunya.

El portal Cinema espiritual i de les religions

El portal Cinema espiritual i de les religions ha modificat el disseny del seu format per adaptar-se a les característiques de qualsevol pantalla o dispositiu mòbil. Aquest portal és un espai web on es pot trobar informació sobre la Mostra i sobre el Fons filmogràfic de les religions elaborat per la Direcció General d'Afers Religiosos. Aquest fons, coordinat pel professor Joan-Andreu Rocha, és una base de dades catalogada d'accés lliure que recull la producció cinematogràfica mundial referent a aquest àmbit.

La Mostra a les xarxes socials

Amb la voluntat d'incidir en el públic més jove, en l'edició d'enguany s'han activat comptes específics de la Mostra a Twitter, Facebook i Instagram per potenciar-ne la difusió. En totes tres xarxes socials, el perfil cinemaspiritcat informará sobre tota la programació, els detalls de les pel·lícules i el seguiment de les projeccions; el hashtag oficial de la Mostra serà #cinemaspiritcat17. Amb aquesta mateixa etiqueta es podrà participar també en un concurs de fotografia de cinema espiritual a Instagram.

Pel·lícules a debat

La Mostra serà enguany a trenta sales de projeccions d'arreu de Catalunya

(Barcelona, Blanes, Cerdanyola del Vallès, Girona, Lleida, Manresa, Olot, Reus, Tarragona, Terrassa, Vilafranca del Penedès i Vilassar de Mar). La col·laboració amb la Direcció General de Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia permetrà que la pel·lícula d'Edoardo Maria Falcone Si Déu vol es pugui veure a tots els centres penitenciaris de Catalunya: CP Brians 1 i CP Brians 2 (Sant Esteve Sesrovires); CP de Dones de Barcelona; CP de Joves (la Roca del Vallès); CP Lledoners (Sant Joan de Vilatorrada); CP Mas d'Enric (el Catllar); CP Ponent (Lleida); CP Puig de les Basses (Figueres), i CP Quatre Camins (la Roca del Vallès).



Totes les projeccions programades de la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya aniran acompanyades d'una proposta de cinefòrum per encoratjar la reflexió i el diàleg. Així, es comptarà amb la participació d'una seixantena d'especialistes en el món del cinema, filòsofs, periodistes, escriptors, intel·lectuals i membres de diferents confessions religioses, que faran la presentació de la pel·lícula i conduiran el debat posterior.

XII Congrés Internacional de Filosofia Intercultural

Formación, espiritualidad y universidad

Barcelona, del 8 al 10 de noviembre del 2017

Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri, Nena Casas 43-47, Barcelona

Programa

Miércoles 8 de noviembre

10.00 h. Apertura e introducción

Berta Meneses

Àngels Canadell

Jesús Vicens

Raúl Fornet-Betancourt

1. Sección: ¿La universidad un lugar de formación? Perspectivas de África, Asia, Europa, América Latina y América del Norte

10.30 h.: 1. Mesa redonda

Béatrice Faye (Senegal)

Hyondok Choe (Corea del Sur)

Kirsten Mahlke (Alemania)

Myriam Zapata (Colombia)

12.30 h. Descanso

12.45 h. Discusión

13.45 h. Descanso

16.00 h.: 2. Mesa redonda

Elsie Miranda (Estados Unidos)

Kwan-Sun Joo (Corea del Sur)

Edward Demenchonok (Rusia/ Estados Unidos)

José Santos (Chile)

Rolando Vázquez (México/Holanda)

18.30 h. Descanso

19.00 h. Discusión

20.00 h. Descanso

Jueves 9 de noviembre

2. Sección: ¿La universidad un lugar de espiritualidad?

9.30 h.: 3. Mesa redonda

Elaine Padilla (Estados Unidos)

Wilmer Tria (Filipinas)

Juan Antonio Senent (España)

Jean-François Petit (Francia)

11.30 h. Descanso

12.00 h. Discusión

13.00 h. Descanso

16.00 h.: 4. Mesa redonda

Vincent Furtado (India)

Rodrigue Naortangar (Costa de Marfil)

Dina Picotti (Argentina)



Ricardo Salas
(Chile)
Annette Meuthrath
(Alemania)
18.30 h. Descanso
19.00 h. Discussión
20.00 h. Descanso
Viernes 10 de
novembre



3. Sección: Espiritualidad: ¿Fuente de renovación de la formación académica? Perspectivas

9.00 h.: 5. Mesa redonda
Sebastian Pittl (Austria)
Bianca Boteva-Richter (Bulgaria/Austria)
Helene Büchel (Liechtenstein)
Carlos María Pagano (Argentina)
Pablo Mella (Santo Domingo)
11.30 h. Descanso
12.00 h. Discussión
13.00 h. Descanso
13.15 h. Plenario final y planificación futura
14.00 h. Clausura

**Fem l'esforç plegats de construir una societat en pau, justa i solidària
fecc informa 30.10.2017**

Expectants davant el recorregut concret que tindrà lloc a Catalunya després dels esdeveniments viscuts divendres passat, en el si de la societat, i de les escoles en particular, no s'escapa que la discussió legítima pel model educatiu d'un país s'ha convertit des de fa dècades en una arma política llancívola.

El sistema educatiu que es contempla a Catalunya, recollit en la LEC, es basa en la immersió amb preferència per la llengua catalana, inclinant-se per una única comunitat amb dues llengües, protegint la més dèbil. Aquest concepte no ha agradat tothom i s'han alçat veus esforçant-se a fer-ho palès. Ara, al rebuig a la immersió en català, s'hi ha sumat el concepte d'adoctrinament polític, amb acusacions com la incitació a l'odi des de les aules.

La tensió que es viu ha conduït, fins i tot, que el propassat divendres professors d'un centre concertat patissin agressions físiques d'un grup d'exaltats. Alterar d'aquesta manera la integritat dels centres educatius és intolerable i ha de merèixer una condemna sense pal·liatius i la nostra solidaritat al col·lectiu afectat.

Aquesta injusta situació general impulsà les institucions representants de l'escola concertada a fer públic un manifest, aparegut a la premsa escrita (diari *Ara*, el 26/10; diari *El Punt Avui*, el 27/10).

Allunyem de les escoles qualsevol signe de violència i fem l'esforç tots plegats de construir una societat en pau, justa i solidària. A l'escola volem continuar treballant en pau i per la pau.

Signes dels temps a TV3 : « Missioner al Sudan del Sud »



El Sudan del Sud és l'estat més jove del continent africà, però un dels més castigats per la guerra i la fam. Un país amb 4 milions de refugiats i desplaçats interns que sobreviuen gràcies a l'ajuda d'organitzacions internacionals com el Servei Jesuïta als Refugiats. "Signes dels temps" entrevista Pau Vidal, religiós jesuïta i missioner en un camp de refugiats al Sudan del Sud. La conversa s'ha gravat als Jesuïtes Poble Sec-Col·legi Sant Pere Claver de Barcelona.



TV3 – Programa: Signes dels Temps
Dia: 5 de novembre de 2017, diumenge.
Hora: 10.30 h.

www.tv3.cat/signesdelstemp
www.facebook.com/signesdelstemp
www.twitter.com/signesdelstemp

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67
Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com
<http://www.urc.cat>